

BREXIT

Af Thorkil Sohn

Den 23. juni 2016 stemte Storbritannien sig ud af EU-unionen. Det var ingen overraskelse – UK er jo en gammel frihedselskende og frihandelselskende nation.

Hele EU-toppen, både i Bruxelles og Danmark, var ikke sene til at fremstille et katastrofebillede. Som om det er umuligt at handle og have samkvem med lande udenfor EU-unionen. Det lader sig dog gøre med Norge, Canada, USA, Schweiz, Japan, Kina osv. Selv om man skal gå igennem en anden port i lufthavnen og der skal skrives nogen toldpapirer.

Noget lignende har vi hørt før, f.eks. i Danmark forud for afstemningen om EUROen. Og det endte jo slet ikke så galt, selv om vi stemte ”forkert” i 2000. Og som dengang hører vi også, at folk jo slet ikke vidste, hvad de stemte om. De manglede oplysning, de var sure over regeringen og en masse andet, som ikke havde med sagen at gøre, ligesom det mest var gamle og (uoplyste?) folk fra landet, der stemte nej. Stemmeforklaringer, som vi sjældent hører, når vi stemmer ”rigtigt”.

Det var til at forudse, at der ville gå kludder i Brexit. Resultatet skulle nemlig implementeres af to instanser, som netop var imod det skete, nemlig det britiske underhus, hvor 480 af de godt 600 medlemmer er imod udtræden af EU-unionen og så af EU-systemet i Bruxelles, der har sammen mening. Man kunne have gjort, som det foregik, da Grønland meldte sig ud af EU, og da Island blev selvstændigt. Man overtog alle de fælles love og gav sig så til at lave om på det, man ikke syntes om. Stille og roligt.

Næste år har vi i Danmark 100 års jubilæum for en anden meget vigtig afstemning. Sønderjylland stemte sig hjem til Danmark. Tænk, hvis dette skulle have været implementeret af en tysk regering, der mente det modsatte. Så ville man nok have sat sig imod en ”hård” grænse nord for Flensborg. Grænsen skulle forblive ved Kongeåen og tysk lovgivning skulle gælde i Sønderjylland.

Når man har en meget vigtig afstemning, som de to nævnte, er det ABSOLUT nødvendigt, at afstemningsresultatet respekteres og gennemføres uanset omstændighederne i øvrigt - hvis man altså ikke vil ødelægge tilliden til folkestyret generationer frem i tiden. Derfor hviler der et stort ansvar på alle de EU-tilhængere, der ikke vil respektere, at de har tabt. Og som med prokuratorkneb forsøger at ødelægge processen med at gennemføre resultatet.

Også erhvervslivet har her et ansvar for ikke kun at tænke på, hvad der umiddelbart er det mest bekvemme. I virkeligheden kan der bedst og mest profitabelt drives virksomhed i de lande, der respekterer demokrati og frihedsrettigheder. Respekteres dette ikke, går det også ud over bundlinjen.

I skrivende stund har Storbritannien fået en ny udsættelse til 29. oktober 2019 til at gennemføre Brexit. Nok i håb om, at dampen kan gå af Brexit-kedlerne og hele ”fejltagelsen” kan aflyses, måske gennem en ny afstemning. Nu har Macron og Juncker og alle EU-begejstrede deres moment. Men jeg tror, man skal passe på ikke at forregne sig på den britiske folkesjæl. Når Brexit trods alle odds er gennemført og handlen og samkvemmet glider på ny og økonomien i UK blomstrer, kan det være, at store dele af erhvervslivet kommer til at se anderledes på en dansk udtræden af EU-unionen.

Og efter Danmarks eventuelle udtræden af EU kan og skal vi selvfølgelig handle med EU-landene også. Der er ingen grund til at tro, at Danmark ikke, ligesom EFTA-landet Schweiz, kan lave frihandelsaftaler på en lang række områder. EU har en stærk interesse i handel med Danmark. Tag f.eks. landbrugsområdet: for hver krone, vi eksporterer til EU, importerer vi for 80 øre fra EU.

Til slut vil jeg nævne tre reelle problemer, som ofte fremhæves i forbindelse med Brexit, men som med lidt god vilje kan løses.

Første reelle problem er, at op mod halvdelen af dansk fiskeri foregår i britisk farvand. Det kunne sikkert løses, for den britiske Environment Secretary Michael Gove ("fiskeriminister") har på et møde august 2017 sagt, at dansk adgang efter Brexit er muligt, ligesom der også er en aftale (Fiskerikonventionen af 1964), der omhandler dette. Imidlertid har den danske regering valgt at forhandlingerne vedr. fiskeriet deponeres i EU – måske for at der ikke skal gå skår i EU-sammenholdet overfor Storbritannien.

Et andet problem, som ofte fremhæves, er landbrugseksporten. Men mon ikke vi kan være rolige – selv udenfor EU skal briterne jo stadig have noget at spise.

For det tredje nævnes som et stort problem grænsen mellem Nordirland og Irland, som ikke må være "hård". Der er dog efterhånden mere eller mindre hårde grænser selv mellem mange EU-lande, eftersom Dublin-konventionen de facto er brudt sammen og det ene land efter det andet laver grænsekontrol og hegn. Og mon ikke problemet ved den irske grænse kunne løses, f.eks. ved at kigge på grænsen mellem Norge og Sverige. Det kan endda bemærkes, at Norge IKKE er medlem af EU's toldunion.

Med venlig hilsen

Folkebevægelsen mod EU's Erhvervsudvalg